

Isaia capitolul 49

Isaia 49 ne prezintă cele trei etape din lucrarea lui Mesia:

- Respingerea Sa de către ai Săi și suferința Sa
- Trimiterea Luminii la Neamuri
- Izbăvirea și mântuirea finală a lui Israel

Iată o posibilă structură a capitolului:

- V.1-3 Către toate Neamurile: Mesia Se declară Cel ALES DE DOMNUL!
- V.4 (și7a) Suferințele lui Mesia
- V.5-7 Trimiterea lui Mesia la Neamuri
- V.8-26 Mesia mântuiește pe Israel

Este fascinant cum acest capitol cuprinde întreaga lucrare a lui Mesia și cum este prezentată sub forma unui dialog între Fiul, Neamuri și Tatăl. În prima parte a dialogului, Mesia vorbește despre Sine Neamurilor:

- Ascultați-Mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecele mamei. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți, și Mi-a zis: Israele, Tu ești Robul Meu, în care Mă voi slăvi.

Este foarte interesant că Mesia se adresează neamurilor. Am putea presupune că Israel este inclus între aceste popoare, dar limbajul din Isaia ne sugerează că este un mesaj special pentru Neamuri. Expresia popoare depărtate întărește această interpretare. Mesia dorește să adreseze un mesaj Neamurilor, și acestea să știe cine este El. Cine este El? Ce a făcut Domnul pentru El? Primul lucru l-am aflat:

1. Domnul L-a ales de la naștere.

Este în primul rând UN OM ales de Domnul. Chemarea aceasta a primit-o înainte de naștere. Se subliniază umanitatea lui Mesia și alegerea Sa de către Domnul. Domnul care L-a ales a mai făcut și alte lucruri:

2. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită.

Domnul este preocupat de mesajul ce trebuie rostit prin Mesia. Cuvântul Domnului este ca o sabie cu două tăișuri. Mesia trebuia să rostească mesajul Domnului. Aceasta este prima Sa funcție. Rostirea Veștii Bune, rostirea Evangheliei. Deși noi știm că Mesia era Fiul, El trebuia să se se întrupeze. Profeția insistă pe umanitatea lui Mesia. El Se naște din pântecele unei femei și intră într-un proces de modelare și învățare ca orice om. Deși era Fiul, Domnul i-a făcut gura ca o sabie cu două tăișuri. Domnul L-a învățat CE și CUM să rostească. Iată ce ne spune Evanghelistul Luca:

- Și Isus **creștea** în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. (Luca 2:52).

Incredibil: Înțelepciunea Însăși creștea în Înțelepciune! Oare ce a însemnat taina întrupării?
Urmează un al treilea lucru:

3. Domnul M-a acoperit cu umbra mâinii Lui.

Mesia s-a aflat de la naștere într-un război teribil cu cel rău care vroia să îl întineze măcar odată. Deși era Fiul, El putea fi ispitit și avea nevoie ca orice om de ajutor de sus. Întruparea a fost cât Se poate de reală! Tatăl l-a păzit de toate atacurile furibunde din partea celui rău. Mâna Creatorului i-a fost scutul Lui de protecție așa cum prevestea și Ps.91.

4. și M-a făcut o săgeată ascuțită.

Gura Lui a fost modelată ca să vestească din Cuvântul Lui, dar El Însuși a fost făcut o săgeată ascuțită, o săgeată îndreptată împotriva vrăjmașilor Domnului. (vezi Ps.45). Lucrarea Robului Domnului trebuia să nimicească lucrările diavolului. Mesia era arma lui Dumnezeu îndreptată împotriva răului și vrăjmașilor Lui!

5. M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți

Săgeata Domnului întrupată de Mesia a fost însă una tainică, ascunsă. A fost ca o armă secretă, neașteptată. Ea a fost ascunsă de Domnul în tolba Lui cu săgeți. Noi putem înțelege acum ce înseamnă acest lucru. Lucrarea lui Mesia împotriva răului a fost una neașteptată: nu venind pe nori în slavă și aducând judecata, ci luând chip de rob și murind pe cruce.

6. Și Domnul Mi-a zis: Israele, Tu ești Robul Meu, în care Mă voi slăvi!

El a primit confirmarea și ungerea clară din partea Domnului. Mesia este numit aici Israel căci El a împlinit funcția pe care Israel a primit-o din partea Domnului dar nu a reușit să o îplinească: să fie Lumina Lumii. Mântuitorul a primit direct din vocea Tatălui în auzul mulțimilor/ucenicilor confirmarea din partea Tatălui. Scriptura ne relatează trei confirmări din timpul vieții Lui:

- **La botez**

De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborânsdu-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea! (Matei 3:13-17)

- **Pe muntele Schimbării la Față înainte de a intra în Ierusalim**

Și din nor s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați! (Matei 19:5)

- **În Ioan 12 după intrarea Sa în Ierusalim**

Tată, proslăvește Numele Tău! Și din cer s-a auzit un glas care zicea: L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi! (Ioan 12:28)

Confirmarea a fost deopotrivă pentru Fiul și pentru cei din jur. Isus a fost confirmat de lucrările pe care le-a făcut Duhul lui Dumnezeu prin El. Protecția împotriva ispitelor, puterea cu care a predicat Cuvântul, minunile pe care le-a făcut, toate acestea au fost confirmări ale Tatălui. Confirmarea finală a fost învierea Sa după Scripturi și înălțarea Sa la cer.

Isus nu a intrat de capul lui în lucrarea publică. Deși de la 12 ani putea da lecții de teologie celor mai învățați din Israel, cu toate acestea El nu și-a început lucrarea publică decât atunci când Domnul L-a chemat. Glasul ceresc de la botez a fost confirmarea primită de Isus. Ispitirile de 40 de zile au fost testul, iar biruința prin Duhul a atacurilor celui rău a fost din nou o confirmare că este pregătit pentru lucrarea ce va urma.

Și la David, și la Iosif intrarea în lucrarea publică a fost precedată de un test final foarte mare. La David a fost Țiclagul, iar la Iosif ispita cu soția lui Potifar și temnița. Este interesant că testul mare este înainte de intrarea în lucrarea publică. De ce? Testul este și o pregătire și o confirmare deopotrivă. Lucrarea publică nu este o lucrare ușoară. Înseamnă intrarea în noi bătălii spirituale, mult mai mari. Testul final te obișnuiește cu o nouă intensitate a luptei spirituale. El devine un stâlp de aducere aminte pentru următorul adevăr: oricât de mare va fi bătălia, Dumnezeu nu te va lăsa! În bătăliile cumplite din lucrarea publică slujitorul ostenit de puteri își va putea aduce aminte mereu de testul final, de cele 40 zile de ispitire și va putea crede că Domnul nu îl va lăsa, ci îl va întări și sprijini. Noi putem privi lucrarea publică a lui David, Iosif și chiar a Mântuitorului care trecerea într-o etapă mai ușoară. Este adevărat că pentru David și Iosif a însemnat o nouă etapă și stingerea unor bătălii care i-au urmărit ani de zile, și o binecuvântare. Dar intrarea într-o nouă etapă a însemnat și intrarea în noi bătălii. Anii de până la 30 de ani au fost de pregătire. Deci înseamnă că adevărata bătălie a avut loc după aceea. Ei au fost pregătiți pentru luptă, nu pentru relaxare. Până la 30 de ani a fost antrenamentul. Apoi, a început lupta. În ascuns îți mai poți permite să dai înapoi, dar când începi o lucrare publică, responsabilitatea este mult mai mare. Greșelile costă de o sută de ori mai mult pentru că au loc nu în ascuns ci în văzul celor pe care ai fost chemat să îi slujești. Dacă nu ești pregătit pentru o lucrare publică, nu te aventura să intri în ea. Acolo, atât bătăliile, cât și responsabilitățile sunt mult mai mari!

7. Și Eu Mă gândeam: degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea. Dar dreptul meu este la Domnul și răsplata Mea la Dumnezeul Meu.

Robul Domnului avea să treacă prin amari suferințe. Lucrarea sa nu avea să fie una ușoară. Următoarele profeții vor descrie în ce constau aceste suferințe și ce anume l-a făcut să istovească. Ele ne vor vorbi despre împotrivirea din partea lui Israel și despre purtarea păcatului oamenilor. Suferințele au fost așa de mari, încât în minte sa a apărut următoare întrebare (probabil pe cruce): A meritat acest sacrificiu atât de mare? El nu are un răspuns clar în acele clipe, dar alege să se încreadă în Tatăl. Dacă Tatăl l-a călăuzit să meargă pe acolo, atunci înseamnă că merită! Împotriva oricărei nădejdi, alege să se încreadă în răsplătirea Tatălui care l-a călăuzit, răsplătire care va fi atât de mare încât va compensa toate suferințele prin care a trecut.

8. Și acum, Domnul vorbește, El, care M-a întocmit din pântecul mamei Lui, ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului și Dumnezeul Meu este tăria Mea. El zice: Este prea

puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea te pun să fii Lumina neamurilor ca să duci mântuirea până la marginile pământului.

Observăm că lucrarea Robului Domnului a fost în primul rând pentru Israel. El a venit la ai Săi. Răsplata Domnului constă în mântuirea celor pentru care El a murit. După aceea va scrie mai târziu în Isaia 53: El a văzut rodul suferințelor Lui și S-a înviorat. Iar în Evrei 11 spune: Pentru bucuria care-i era pusă înainte El a suferit crucea. Cei răscumparați și mântuiți sunt rodul suferințelor Lui, sunt bucuria care-i era pusă înainte, și bucuria aceasta este așa de mare, încât a compensat toate suferințele prin care a trecut. Și cei răscumparați nu au fost doar din Israel, ci din întreaga lume!

Cuvintele: este prea puțin... reflectă ceva atât de frumos din caracterul lui Dumnezeu. El nu va da niciodată o răsplată mică în urma unui sacrificiu mare. Răsplata va fi tot timpul mai mare și va putea compensa sacrificiul și va putea reabilita pe cel care odinioară era deznădăjduit, iar acesta va putea spune fără regrete: A meritat! A meritat! Nu mă simt rușinat că am mers pe mâna lui Dumnezeu. A meritat să trec prin Valea Umbrei morții. Răsplata cea mai mare este părtășia cu bucuria Tatălui pentru cei mântuiți și iluminați în urma suferințelor tale.

Chiar dacă Isus a fost înălțat la cer El lucrează prin Biserica sa pentru a duce mântuirea până la marginea pământului. Deși mandatul din Isaia 48:6 se adresează lui Mesia, Pavel îl interpretează ca și un mandat pentru Biserică, cea prin care Mesia Își continuă lucrarea pe pământ:

- Iudeii, când au văzut noroadale, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, și-l batjocureau. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu îl primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri, Căci așa ne-a poruncit Domnul: Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. (Fapte 13:46-47)

Interpretarea lui Pavel este extrem de importantă căci ne deschide ochii asupra unui adevăr extrem de important: lucrarea Biserici este parte a lucrării lui Mesia! Deci profețiile care vorbesc despre lucrarea lui Mesia includ și rolul și lucrarea Bisericii! Acesta este un adevăr atât de valoros în interpretarea profețiilor mesianice. De fiecare dată când ne vom întâlni cu o profeție mesianică în această secțiune va trebui să ne întrebăm: Este și biserica pe aici?

9. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: Împărații vor vedea lucrul acesta și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel care Te-a ales.

Despre ce închinare este vorba? Despre cea de la sfârșit când orice genunchi se va pleca și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu? Sau despre reacția împăraților în fața Evangheliei Robului Domnului? Eu înclin să cred că este vorba de a doua variantă și că acest pasaj prevestește atât reacția lui Israel față de Mesia cât și reacția Neamurilor. Robul Domnului va fi

disprețuit și urât de poporul Lui, Israel, dar va fi primit de mulți dintre Neamuri, incluzând împărați și mari conducători. Pe astfel de profeții își fundamentează Pavel următoarele afirmații:

- Unii au crezut ce le spunea el, iar alții nu au crezut. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel a adăugat aceste cuvinte: Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voștri când a zis: Du-te la poporul acesta, și zi-i: Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi și nu veți vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii ca să nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec. Să știți dar că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimeasă Neamurilor și ei o vor asculta. (Fapte 28:24-28).

Pe baza acestor profeții Pavel știa care va fi atât reacția evreilor cât și reacția neamurilor la Evanghelia lui Hristos. Sunt incredibile profețiile lui Isaia: să anunțe cu 700 mai dinainte atât reacția lui Israel cât și reacția Neamurilor la Evanghelia lui Mesia? Profetia este absolut contraintuitivă. Era logic să presupunem că Israel care avea Scripturile și îl aștepta pe Mesia Îl va recunoaște și nu neamurile care de mii de ani trăiau în idolatrie și nu au fost interesate de Dumnezeul lui Israel. Și cu toate acestea a fost exact invers, iar Isaia a profetizat aceste lucruri! Vom mai reveni la aceste profeții absolut extraordinare!

10. Mântuirea lui Israel și acesta este punctul cel mai detaliat:

Așa vorbește mai departe Domnul: La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: Ieșiți! și celor ce sunt în întuneric: Arătați-vă! Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele, căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape.

Așa vorbește Domnul **mai departe**. Domnul vorbește tot către Robul Lui, și îi vorbește despre următoarea fază a planului Său: mântuirea lui Israel, a celor care altădată l-au urât și respins. Mai întâi este vremea îndurării și ziua mântuirii când Domnul va ajuta și va păzi pe Robul Lui. Probabil această vreme se referă la perioada de pe pământ și de pe cruce a Mântuitorului când acesta a fost ajutat și păzit de Domnul. Apoi va veni vremea mântuirii lui Israel. Este interesant cât de repede trece versetul de la receptivitatea neamurilor la mântuirea lui Israel, nu este de mirare că apostolii din primul secol se așteptau ca Israel să se întoarcă în curând la Domnul și Domnul să vină! Cine ar fi bănuț că între **v.7 și v.8** este o perioadă a neamurilor de mai bine de 2000 ani?

Mântuirea lui Israel descrisă în a doua parte a capitolului presupune trezirea spirituală a poporului. Ei sunt descriși ca prinși de război și ca trăind în întuneric ca cei din robia babiloniană. Mântuirea se va revărsa către Israel când acesta va plânge pe Cel pe care l-au străpuns. Este iarăși interesant cum interpretează același apostol Pavel acest mandat al lui Mesia:

- Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: ***La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată***

că acum este ziua mântuirii. Noi nu dăm nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să fie defăimată, ci în toate privințele arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin duhul sfânt, printr-o dragoste neprefăcută. (2 cor.6:1-6)

Este interesant că Pavel aplică principiul din viața Mântuitorului în viața Bisericii. La fel cum Mesia a fost ajutat ca apoi El să ajute pe alții, la fel este și cu Biserica: ea a fost mântuită ca să lucreze pentru Mântuirea altora. Harul lui Dumnezeu este primit de dragul mântuirii altora. A primi în zadar harul lui Dumnezeu ar însemna din context a nu-l da mai departe altora. Marea întrebare este: Pavel doar aplică acest principiu Bisericii sau consideră că lucrarea lui Mesia se va împlini prin Biserică? Optez pentru a doua interpretare pentru că mandatul menționat cu două versete mai sus că Mesia va fi Lumina Neamurilor el îl interpretează ca împlinindu-se prin biserică. În Romani 11 el subliniază rolul Bisericii pentru întoarcerea lui Israel la Domnul:

- Întreb dar: S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ***ca să facă pe Israel gelos***; dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, neamurilor: Întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, și caut, dacă este cu puțință, ***să stârnesc gelozia celor din neamul meu***, și să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou decât viață din morți? (Romani 11:11-15)

Deci biserica va avea un rol important pentru trezirea spirituală a lui Israel de la sfârșitul istoriei. Pasajul insistă însă foarte mult pe cât de minunată va fi mântuirea și înălțarea lui Israel.

Sunt mai multe elemente care creionează mântuirea lui Israel:

- a) V.8-13 – Eliberarea din robie și întoarcerea în țară

Mântuirea este adusă de Mesia. Ea înseamnă o eliberare din robie. În plan imediat ar însemna eliberarea din robia babiloniană. În plan îndepărtat, ar însemna mântuirea finală a lui Israel. Aceasta înseamnă în primul rând o eliberare dintr-o robie spirituală. Sunt profeții care ne sugerează și o eliberare fizică de sub opresiunea lui Anticrist. Ei se vor întoarce în țară și vor fi călăuziți și protejați de Domnul. Este interesant că imaginea din 49:10 este reluată aproape adliteram în Apocalipsa 7:16 în contextul pășirii în eternitate, a intrării definitive în Împărăția lui Dumnezeu. Este ca și cum evreii care se întorc la Domnul vor păși direct în eternitate. Mia de ani ar putea fi o degustare, sau profetul ar putea opera și aici cu glisări profetice, glisând de la momentul întoarcerii lor direct în momentul contopirii cu eternitatea. Mântuirea lui Israel marchează un moment deosebit de important în planul lui Dumnezeu căci este un motiv de bucurie pentru întregul pământ și întregul cer.

- b) V.14-21 – Numărul mare de evreii care se întorc în țară spre surpriza lui Israel.

Pasajul insistă pe numărul neașteptat de mare de evrei răscumpărați. El începe cu deznădejdea lui Israel așezată în contrast cu promisiunea și credințioșia lui Dumnezeu. Sionul crede că este uitat de Dumnezeu, dar Domnul aduce trei argumente supreme pentru credințioșia Sa.

- i) Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip.

Acesta este argumentul instinctului matern. Dumnezeu este părintele lui Israel, dar dragostea sa este infinit mai mare decât dragostea unei mame pentru pruncul pe care-l alăptează. Instinctul matern, oricât de mare ar fi el, este eclipsat de dragostea Creatorului față de făpturile sale. Instinctul matern, este doar o reflecție palidă a dragostei Creatorului. Creatorul este Cel care a așezat instinctul matern în inima mamelor, și spre deosebirea de acestea *prin care* vine viața, El este Cel *din care* vine viața. Dragostea lui Dumnezeu este infinit mai mare decât dragostea oamenilor din jurul nostru care de fapt vine tot de la El. Când te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu pentru tine, privește spre dragostea celor din jur pentru tine, sau spre dragostea și grija unei mame pentru pruncul ei și adu-ți aminte că dragostea Tatălui ceresc este infinit mai mare!

- ii) Iată că Te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!

Acest argument Îl înțelegem în Lumina crucii. Fiul avea să fie răstignit, iar semnele cuielor aveau să rămână pe palmele Lui și după înviere. Dragostea și credințioșia lui Dumnezeu Își găsesc dovada supremă în jertfirea singurului Fiu. Nu există o garanție mai mare că Domnul ne iubește și își va împlini toate promisiunile Lui față de noi.

- iii) Pe viața Mea, zice Domnul. Domnul jură pe Sine că își va împlini promisiunea față de Israel. Domnul Și-a dăruit propria viață în Fiul Său pentru a putea împlini promisiunile față de Israel. Oare nu și le va împlini? Dacă a făcut partea cea mai grea, oare nu o va face și pe cea mai ușoară?

Promisiunile pentru Israel și garanțiile lor sunt valabile și pentru Biserică ne spune apostolul Pavel în Efeseni cap.2. Domnul Și-a înmulțit, protejat și mântuit Biserica de-a lungul istoriei și o va face până la capăt. Instinctul matern, crucea și jurământul rămân garanții supreme ale credințioșiei Lui. Cele trei argumente, temelia încrederii noastre în credințioșia Lui, pot fi formulate astfel:

- Argumentul Creației: El ne-a creat!
- Argumentul Jertfei: El a murit pentru noi!
- Argumentul Jurământului: El a Și-a dat Cuvântul!

Numărul celor răscumparați care se vor întoarce în țară va fi așa de mare încât ei vor zice: locul este prea strâmt pentru mine! Acest lucru nu s-a întâmplat la eliberarea din robia babiloniană. Să înțelegem deci că la finalul istoriei numărul evreilor care se vor întoarce la Domnul va fi surprinzător de mare. De exemplu, să se întorcă la Domnul într-o singură zi câteva milioane bune de evrei ar fi o minune care nu a mai avut loc în toată istoria Bisericii. Israel va fi surprins:

- Și vei zice în inima ta: Cine mi i-a născut? Căci eram fără copii, și stearpă: eram roabă, izgonită: cine i-a crescut? Rămăsesem singură: unde erau aceștia?

Această surpriză ne amintește de surpriza pe care a avut-o Iacov când a aflat că Iosif trăiește și are și copii:

- Cine sunt aceștia? ...Nu credeam să îți mai văd fața, și iată că Domnul m-a făcut să îți văd și sămânța. (vezi Genesa 48:8-11)

Reîntâlnirea lui Iacov cu Iosif și reunificarea familiei sub autoritatea lui Iosif este o imagine profetică pentru momentul final al întoarcerii lui Israel la Hristos.

c) V.22-23 – Reacția Neamurilor

Neamurile vor sprijini procesul repatrierii rămășiței lui Israel. Ele se vor închina înaintea lui Israel și vor recunoaște mântuirea adusă de Domnul lui Israel. În sens literal, ar însemna că Israel ar deveni capul națiunilor așa cum este descris în binecuvântările din Deut.28. Aceasta va fi o nouă dovadă a credincioșiei lui Israel: ca să știi că Eu sunt Domnul și că cei care nădăjduiesc în Mine nu vor fi dați de rușine. Este posibil ca profetul să folosească un limbaj specific din Deut.28, iar împlinirea profeției să semnifice doar înălțarea lui Israel între neamuri și recunoașterea acestuia de către neamuri, și nu neapărat o subjugare a neamurilor de către Israel. Aceste neamuri nu par a fi vrăjmașe lui Israel, căci vrăjmașii, menționați în următorul pasaj, sunt nimiciți fără milă.

d) Nimicirea vrăjmașilor lui Israel.

- Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?

Israel este prada. Cel puternic ar fi Imperiul babilonian, și apoi Imperiul lui Anticrist. Dar adevăratul vrăjmaș este diavolul însuși care ține în robie spirituală pe Israel. Atât vrăjmașii fizici, cât și cei spirituali sunt mult mai puternici decât cel prădat. Aparent, nu mai este nici o speranță. Dar este Cineva mai mare atât decât vrăjmașii fizici cât și decât cei spirituali: Dumnezeu! El poate și nu este nici un lucru prea greu pentru El. Vrăjmașii poporului Său vor fi efectiv zdrobiți de puterea Celui Preaînalt.

De ce insistă profetul așa de mult pe rolul lui Mesia în mântuirea lui Israel? De ce este așa de importantă mântuirea lui Israel? Pe de o parte pentru că ea răspundea nevoii celor din vremea lui, și pentru că profețiile au fost adresate mai întâi evreilor, dar pe de altă parte pentru că mântuirea finală a lui Israel marchează a doua venire a lui Hristos și momentul biruinței finale a Domnului.

Dar după cum spuneam aceste promisiuni sunt valabile și pentru Biserică. Mântuirea finală descrisă în acest capitol este valabilă și pentru noi. Domnul ne va dăruia o bucurie eternă și va pedepsi toți vrăjmașii Bisericii sale, fizici și spirituali deopotrivă.